

radikal forum

JULI 2022

Jag vill leva i Europa i Sverige

CARL STRÄNG, Chefredaktör

I höst ska vi krossa sossarnas förmynderi ropar ungliberaler, halvt naiva över hur svenska folket kommer att rösta och halvt naiva över hur det egna partiet kommer att rösta. Jag är själv en ung liberal och jag sympatiserar med budskapet att det svenska folket inte längre ska ha en förmyndare. Problemet är att vi kanske inte är redo att vara myndiga.

I skrivande stund är jag i Italien där man bekvämt nog kan köpa alkohol på närmsta mataffär utan att behöva betala märkbart högre skatter än på någon annan dryck. Så önskar jag att det hade varit i Sverige också, för det hade varit skönt ifall jag hade haft råd att köpa en flaska vin att ha till och i maten varje eller varannan helg. Tyvärr har jag på känn att lite väl många liberaler gärna hade gått till sin Italienska mataffär inte för att köpa ett utreat rödvin från regionen, utan snarare för att köpa den 96-procentiga nästan rena alkoholen som såklart inte ens är laglig att köpa i Sverige. När den svenska ungdomen tänker på alkohol så tänker den inte att det ska smaka gott,

utan att det ska vara lättdrucket och slinka ner snabbt. Champagnen ska blandas ut med coca-cola och kanske även lite starksprit för att man ska bli så full som möjligt så lätt som möjligt.

Så vad gör man sedan då? När man väl är riktigt full? Ja då är det dags för fest. Men inte har vi råd med att vara sociala när vi träffar nytt folk, för i sosseförmyndarsverige får man ju inte festa hela natten. Vad sägs om att lägga på några timmar då, för att bli mer kontinentala? Perfekt, de använder vi till att fortsätta att inte prata med varandra.

Två dagar senare när bakfyllan har släppt och man förhoppningsvis har blivit förskonad alkoholförgiftning är det dags att ha ett viktigt möte med kollegor från kontinenten. Precis som i drickandet och festandet så är vi svenskar praktiskt lagda även här. Allt prat med kollegorna utgår från

dagordningen. När de i pausen börjar småprata om kulturhistoria eller filosofi förblir du tyst, för i ditt Sverige som är fritt från sossighet ska man bara plugga sådant som är ekonomiskt lönsamt. Flum såsom Harry Potter-kunskap eller annan humaniora har vi äntligen blivit förskonade från.

Om svenskarna nu ska kasta av sig sin egen omyndighetsförklaring och ta steget in i det myndiga liberala finrummet som är Europa så får vi för i helvete växa upp lite. När Ica börjar sälja alkohol så

borde vi glädjas åt att fler har råd att dricka ett helt okej vin till middagen. När festen får pågå en timme till så kanske vi kan ta och träffa en annan människa och när man får behålla mer av det man tjänar så kanske man kan använda de pengarna till att betala av en extra termins studielån och plugga harry potter-kunskap (eller någon annan humaniora-kurs) så att vi kan delta i konversationerna med de europeiska kollegorna. I Europa är Sverige en odräglig nyrik ungdom. Låt oss bli myndiga.

Den lokapolitiska spåkulan

Emil Rapp, Skribent för RF

På Valmyndighetens hemsida laddade jag ned valresultatet från 2018 uppdelade efter valdistrikt. Sedan jämförde jag resultaten per distrikt för att finna det distrikt som var mest riksgenomsnittet. Kan man på något sätt använda denna data, som en spåkula in i framtiden, för att finna resultatet av årets riksdagsval, redan nu? Min tes är att svaret är ja! Låt mig presentera det mest genomsnittliga området i hela landet: "Lyckhem västra/Fredriksberg", mitt i min mammas hemstad Vänersborg.

En kort sammanfattning av distriktet, som jag för enkelhetens skull enbart kallar just distriktet framöver, kommer här. Det följer alla typer av genomsnitt man kan tänka sig. 23 400 i medianinkomst, 15% med utländsk bakgrund, 44% är högskoleutbildade, och det finns en blandning av olika bostadstyper. I distriktet, finns allt man behöver för ett fungerande samhälle; hotell, badhus, skolor, begravningsplats, pizzerior, och en total avsaknad av landsbygd. Man brukar säga att Sverige politiskt tio år efter Danmark, men jag skulle vilja kontra med idén om att Sverige ligger all-

deles strax efter vårt nyfunna distrikt. Härmed vill jag därför presentera tre lokapolitiska fenomen härifrån som, på gott och ont, kommer infinna sig i rikspolitiken under nästa mandatperiod.

Det första jag vill nämna, dök upp i min konversation med James Bucci, gruppledare för Vänsterpartiet i Vänersborg. Utöver hjälpsamma analyser av distriktet, presenterade han följande skillnad mellan Vänsterpartiet lokalt mot det V vi känner till från riksdagen. "V i Vänersborgs kommun har på ett seriöst sätt drivit frågor som kan ha lockat en del mer borgerliga väljare att inse att V inte nödvändigtvis behöver vara förknippat med ett S styre". De konservativa och Vänsterpartiet har tidigare samarbetat för att stoppa förslag från Januaripartierna i riksdagen, vilket just har visat att V inte nödvändigtvis alltid stöttar S. Kan vi alltså vänta oss någon ny oortodox konstellation efter valet? Jag kan redan höra de socialdemokratiska spinnen på hur V egentligen är ett borgerligt parti.

Apropå styrande konstellationer, har jag en tråkig nyhet för alla som kämpar för ett maktskifte. I de senaste två mandatperioderna har styret bestått av den breda mitten C, S och MP, vilket inte alls är en omöjlighet baserat på senaste tidens utspel. I en undersökning i lokaltidningen TTELA från i höstas vill S, C, MP fortsätta sitt styre, och nämner inga andra partier som samarbetspartners. I Centerpartiets svar till tidningen förekommer ordet värdegrund tre gånger, medan ordet politik enbart dyker upp en gång. Frågan är om Socialdemokraterna är den livboj som kan rädda det sjunkande Centerpartiet och vraket Miljöpartiet.

Sista fenomenet är kanske det mest intressanta. I Vänersborg finns det nämligen nio partier i KF, de åtta riksdagspartierna, och det lokala Medborgarpartiet. Vad detta parti har för åsikter kommer alltså enligt vår arbetsteori bli helt avgörande för Sveriges framtid de kommande fyra åren. Jag tror aldrig jag har sett ett parti med en sådan stor bredd som detta, om man ser till deras motioner och åsiktsprogram. De vill bygga fler

bryggor och ett kallbadhus, och vill ha fler tåg som stannar i byarna omkring. Helt normalt hittills. De har en konstant mindervärdeskomplex-driven kamp med grannkommunen Trollhättan, med det ofta förekommande citatet "Är ett liv i Vänersborgs kommun mindre värt än ett liv i Trollhättans stad?". De vill legalisera streetrace, höja hastighetsbegränsningar, och förstatliga allt ifrån skola och sjukvård, till posten. De skriver slutligen också att "hela rättsväsendet har kollapsat", och vill konfiskera jihadisternas pass. En salig blandning av politik helt enkelt, allt förpackat i ett enda parti.

Så vad kan vi sammanfattningsvis vänta oss när vi vaknar upp den tolfte september? Statsminister Magdalena Andersson sitter säkert med stöd av C och MP. Budgeten däremot röstades igenom av den röd-blå-bruna oppositionen. Vi kan alla dock glädjas av att där tågen stannar, möts vi av ett stabilt rättssystem med streetrace i högre hastigheter än du kan ana ute på den kommunala bryggan.

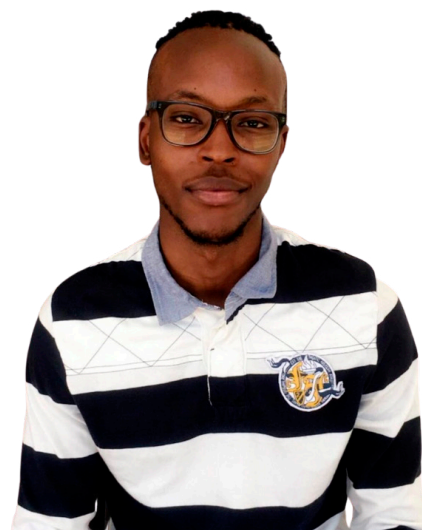
För en liberal idrottspolitik

Leedan Kheris, Skribent för RF

Idrotten är idag ett av de främsta integrationsverktygen i Sverige. Den kan vara en fantastisk plats om man vill lära sig lagidrott som ungdomet men också om man vill lära känna nya människor. Jag vill nu dela med mig av mina tankar och erfarenheter angående ledarskap i idrott kopplat till politik.

I brist på professionella tränare får ofta föräldrar gå in och agera tränare. Det har både för- och nackdelar. Det kan vara en styrka att känna spelarna och att ha ett personligt band till dem. På så sätt kan man snabbt få auktoritet och respekt från spelarna. Men detta band kan lika enkelt ta bort auktoriteten just för att man har en icke-formell relation utanför träningen. Det finns forskning som visar på att det faktum att man i första hand är förälder och i andra hand tränare kan skapa bråk i laget när man får en starkare bild av sitt barns perspektiv än av andras.

Ur min egna erfarenhet så finns det mer föräldratränare inom lagidrott än vad det är inom individuella sporter, men det varierar mycket mellan kommun och sport. Även mellan kill- och tjejlag finns det variation. Medan tjejidrotten änt-

ligen går åt rätt håll med mer högkvalitativa träningar inom exempelvis basket går killidrotten åt fel håll. Det finns tyvärr en anti-machokultur som kanske inte hör hemma i en sport där aggressivitet faktiskt innebär framgång. Den här anti-machokulturen skapar en oklarhet på träningar.

Tyvärr har ändå idrottens kvalitet sänkts rejält på senare år. Varför? För att lagföräldrar ges allt större utrymme att hålla pass. Det är inget fel med att en eller två föräldrar håller något enstaka pass men man måste förstå att det inte är så givande för atleten i längden. För några år sedan hade vi bra tränare i de flesta klubbar i Sverige, men tyvärr har det antingen inte producerats några nya ledare eller så har föreningar inte tagit hand om sina medlemmar. Det kan också ha att göra med ett generationsskifte där vi bryr oss mer om sociala medier, eller så har våra generation tröttnat på att föreningsidrott styrs som en välgörenhet.

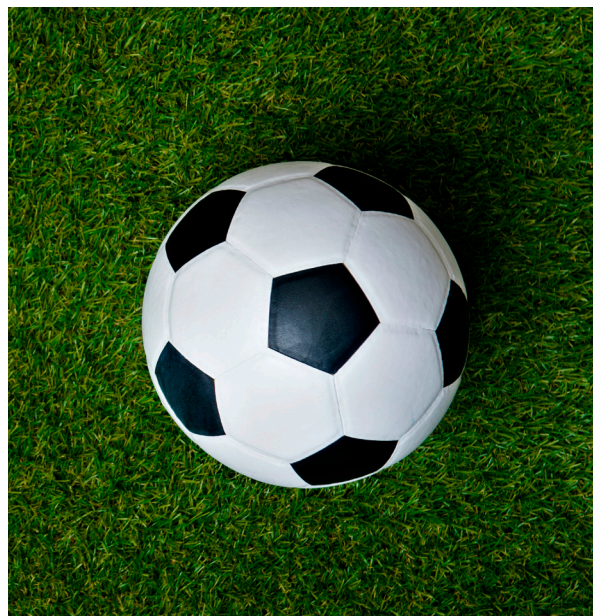
Det finns redan idag klubbar som är byggda som AB:n. 3 olika företag driver idag klubbar i stockholmsområdet, dessa företag gör ett riktigt bra jobb för att den som är ledaren/tränare får lön samtidigt som det ställs krav på organisationen från förälder vilket leder till en kvalitativ kunskapskultur. Riksidrottsförbundet borde ändra hur man ger ut pengar till de olika föreningar som finns idag. Det jag menar med det är att de pengarna som riksidrottsförbundet ger ut varje år ska gå till löner för unga ledare som är under 24. För risken är att det inte finns några kvar i framtiden på grund av att unga ledare kostar mer samt att man kan jobba på ett företag där man gör precis samma sak i en förening mot betalning.

På en arbetsplats kan chefen påverka medarbetarens lön för att få dem att anstränga sig mer. En ordförande i en ideell förening har sällan sådana möjligheter och behöver istället hitta ett annat sätt att stärka medlemmarnas inre motivation. En känsla av att man kan påverka skulle kunna vara en lösning.

Många som är med i en förening vill göra sin röst hörd. Om viktiga beslut fattas över ens huvud är det lätt att tappa lusten. Här finns den formella föreningsdemokratin som ett viktigt verktyg för att skapa förutsättningar för att alla ska kunna göra sina röster hörda. Denna demokrati kan dock upplevas som otill-

gänglig och byråkratisk för dem som inte älskar formalia. Här gäller det för styrelsen att tillgängliggöra demokratin och tydliggöra hur man faktiskt kan göra sin röst hörd. Det bästa är om medlemmarna kan utöva inflytande i vardagen, inte bara på formella möten.

Om Sveriges föreningsliv inom idrotten ska fortsätta vara en stark integrationsmotor och upprätthålla sin interndemokrati måste den bli smartare. Bidrag ska ges för att kunna utbilda och anställa professionella tränare och medlemmar i föreningen måste känna sig mer delaktiga i beslut som fattas. Det hela ska ske professionellt och föreningarna ska inte detaljstyras av föräldrar som genom sin partiskhet minskar känslan av demokratisk delaktighet. Kort sagt måste de ideella föreningarna lära sig av privata företag för att kunna anpassa sig till en ny tid.

Resa snabbt och billigt

Cecilia Modig, Skribent för RF

Hanna Hellqvist skrev i sin senaste krönika i DN om att hon hade uppskattat “Venedig mer om hon rest dit långsamt”. När jag läste denna krönika befann jag mig på en buss som skulle ta mig till Italien. Jag kände mig såklart självgod när min stora idol önskade att resa på det sätt som jag just nu gjorde - nästan som om jag vore en slags hemlig influencer.

Det enda jag oroade mig för var att Hanna Hellqvist inte skulle vilja åka buss genom hela Europa. Faktum var att även om jag inte hade något emot att göra samma sak, hade det varit mer bekvämt med att sitta på ett snabbtåg som tog mig över kontinenten. Ja, jag vet att Snälltåget har börjat köra ned till Berlin, och om jag hade varit smart hade jag kanske sett till att boka en sådan resa ned i tid. Nu var jag inte så pass smart, och grämde mig istället över att behöva åka buss i två långa dagar.

Det jag vill få sagt med denna text är att jag vill ha fler snabbtåg, och dessutom BILLIGARE snabbtåg. Dessa tåg ska inte heller bara gå till tjotaheiti i Sverige, utan jag vill att tågen ska kunna

gå till tjotaheiti i Italien, Grekland, eller till och med Portugal. För att detta ska ske krävs det inte bara en nationell satsning på snabbtåg i Sverige, utan det krävs en federal satsning från EUs håll. Byt ut stambanor, sätt ut fler avgångar, och allt sånt där som Edvin Mårtenson vet om. Det behövs också ett enkelt bokningssystem, gemensamt för hela unionen så att man kan boka sin resa med några få knapptryck. Det är sådant här EU kan göra för att i praktiken göra våra liv enklare.

Som ni märker kan jag själv inte särskilt mycket om tågpolitik, men jag skulle vara villig att lägga ned hela riksdagens budget för att Hanna Hellqvist ska få åka snabbtåg ned till Italien igen. Ur ett mer egoistiskt perspektiv hade jag gjort samma sak för att slippa sitta på en halvmysig buss i flera timmar, och istället fått sitta på ett halvmysigt tåg i flera timmar och se kontinenten snabbt susa förbi utanför.

Radikalt Forum är Liberala ungdomsförbundet i
Storstockholms medlemstidning, etablerad 1968.

Chefredaktör och ansvarig Utgivare: Carl Sträng
Layout: Elin Söderholm

luf

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**